

CRÒNICA DE L'ESTADA A AUSTRÀLIA

Estiu 2017

Austràlia és el destí que teníem al cap des de feia anys, molts d'anys. Fins aquest estiu no ha estat possible. I, tanmateix, només ho ha estat gràcies al descobriment de "Homeexchange", una web d'intercanvis de casa (i cotxe!), que ens ha permès poder fer un viatge tota la família a un destí que, de no ser per tenir pràcticament totes les nits pagades i disposar d'un vehicle, no hagués estat assumible. Hem fet 3 intercanvis de casa i cotxe: Al nord a Cairns, a la costa est a Brisbane, i al sud-est a Sydney. Només el "Red Center", l'esplèndid desert del remot i rogenc centre australià, l'hem hagut de fer pel nostre compte, llogant una furgoneta on podíem alhora dormir-hi.

Austràlia és un altre món. A nivell ecològic, paisatgístic, però sobretot zoològic, és un planeta paral·lel al que fins ara coneixia. Tot és diferent. De les 371 espècies d'ocells que vàrem veure, 311 foren noves (i si tenim en compte només les "terrestres", un 96% no les havia vistes mai abans). De les 31 espècies de mamífers vistos, 28 eren noves. Aquest continent ha evolucionat d'una forma pròpia, singular, única. I aquesta evolució ha donat peu a sorprenents éssers, com grans ocells que no volen, com mamífers que ponen ous, com cangurs que s'enfilen pels arbres o com animals que porten les cries en bosses a la panxa. Un món sorprenent que se'ns ha obert al llarg d'un mes apassionant, emocionant, intens i irreplicable.

Cairns, 28 de juliol; arribada al nou continent

Vaig posar els peus, emocionat, al meu darrer continent del món. Ja he trepitjat tots 7 continents del nostre Planeta. Els ulls se m'enterbolien. Acabava de complir un somni, que era visitar-los amb els meus fills i la Mercè. A ells els queda només l'Antàrtida, que ara fa 10 anys justos quan ens vàrem casar amb la Mercè, vàrem visitar com a viatge de noces. A la resta hi hem estat plegats.

Ens hem situat, aquests primers dies. El *jet lag* encara afecta profundament en Quim (no tant a en Ponç), que s'ha aixecat mig espantat, mig descol·locat, a la 1 de la nit. No s'ha tornat a adormir fins a les 7. A trenc d'alba, quan les *cucaburres* (el nostre sorollós despertador que cada dia ens recorda on som) cridaven esfereïdorament, amb en Ponç hem anat a passejar per davant de "casa nostra", arran d'onades, entre cocoters, lloros (*Rainbow Lorikeets*), fredelugues, corriols i cacatues cridaneres.

Cada ocell que hem vist era nou. La cigonya d'aquí, llargaruda i altiva, ens ha obsequiat amb un bonic vol entre els manglars. Allà mateix també hi hem pogut veure aquells crancs violinistes i els peixos pulmonats, que són capaços de passar-se llargues estones fora l'aigua, prenent el sol.

Cairns és una ciutat moderna, agradable, de dimensions molt abastables. Té un passeig litoral atractiu, conegut com a "Esplanade", on la gent hi passeja, hi fa esport, hi mira ocells al seu estuari i als manglars plens de pelicans, blauets, gavines, limícoles i agrons. Té racons per passejar i observar la fauna com els "Centenary Lakes", molt ben dissenyats i gestionats.

A la tarda hem fet una volta cap al nord, en una zona agrícola on sabíem que hi havia una colònia de ualabis. I, efectivament, hem vist els primers exemplars d'aquest animal únic, tot un símbol de fauna australiana, el primer gran marsupial que veig a la vida.

De fet, es tractava de l'*Agile Wallabi*, de mida més petita que el cangur gris (el que acompanya les imatges de sota). Crèiem que seria difícil veure'n amb petits al marsupi, però la veritat és que n'hem vist un bon grapat. Quina delícia, veure aquesta estratègia reproductora, tan bàsica i senzilla com guardar la cria dins una bossa, per poder-la alimentar, defensar, cuidar i conviure-hi fins que es valgui del tot per sí mateixa. És estrany que alguns mamífers haguem esdevingut placentaris, veient l'èxit inapel·lable del domini dels marsupials a Oceania, on no hi ha competència que els eclipsi...

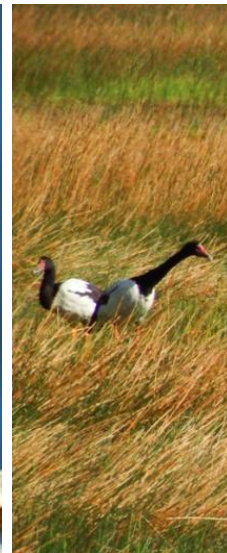
Al bell mig dels immensos "fig trees" urbans (una mena de figueres que parasiten els seus hosts fins ofegar-los i esdevenir ells els arbres que dominen l'espai), hi ha una colònia de *flying foxes* (guilles voladores) de gran mida.

A Cairns hi hem fet molts de *bimbos* (espècies noves); més de 80 en els primers tres dies que hem estat voltant per la zona urbana i rodalies. Aquí, a Austràlia, la natura entra a les ciutats. Els animals són confiats. Ens diu la gent que no es caça en tot el país (només alguns pocs dies l'any a l'estat de Victòria, prop de Melbourne, s'hi permet la cacera d'ànecs). Per això els ibis, cotorres, lloros, bec-planers, abellerols, *cucaburres* i tota mena d'ocells es passegen tranquil·lament entre parcs, cases, cotxes i jardins.

I fins i tot hi són freqüents els megàpodes (una mena de galls que enlloc de covar els ous, un cop la femella els ha post, el mascle fa una muntanya de fulles que a mesura que es podreixen fan que la pila adquireixi temperatura i permeti incubar els ous), les polles blaves, els ànecs, els rasclons... Tots ells al bell mig dels parcs. És un altre món. Als voltants de Cairns també hi ha un altre parc molt interessant, conegut com a Cattana Wetlands, molt a prop d'on tenim la casa, que és a Holloways Beach. Un parell de passejades matinals allà, malgrat que plenes de mosquits, també ens han proporcionat molts ocells nous, com la jacana, el corb marí menut, anàtides com l'oca garsa (*Maggie Goose*), orenetes (*Welcome Swallow*), etc.

Daintree, 30 de juliol; la selva de l'extrem nord australià

L'Ian Sauce Worcester és una institució al sud de la península de York, la "banya" que s'enfila nord enllà de l'extrem oriental del continent. És un reputat naturalista local, genuïnament australià, que té 73 anys i està en plena forma.

Ens ha explicat que fa 43 anys que fa trajectes en barca al llarg del riu Daintree, per ensenyar als visitants les meravelles d'aquest racó del món. Hi hem vist blauets de 6 espècies diferents, martinets, agrons (el més interessant de tots el *Great-billed Heron*, que només n'hi ha aquí i a Nova Guinea), rapinyaires (com el *Pacific Baza*, la *Fish Eagle*, etc.), limícoles, el *Topknot Pigeon*, l'*Emerald Dove*, etc.

També hi hem vist cocodrils enormes, dels que en “Cocodrilo Dundee” acostumava a esquarterar amb un cop de matxet. De fet un mascle de grans dimensions que hem trobat estava ple de ferides, encara sagnants, fruit d’alguna lluita la nit passada amb alguna altra bèstia d’aquestes aigües. Tant l’Ian com altres veïns de la zona ens han explicat històries esfereïdores de persones desaparegudes en aquest riu. En Ponç i en Quim es miraven les aigües llòbregues amb molt de respecte, des de la barca estant.

I també han aparegut serps arborícoles enfilant-se pels arbres de ribera, i un altre ocell interessant, el *Papuan Frogmouth*, una mena d’enganyapastors de gran mida, que té una boca enorme per capturar insectes voladors nocturns.

El paisatge és esplèndid, per aquí dalt. Les llums, els capvespres i les albaes són d'una lluïssor que testimonia la poca contaminació i l'escassa presència humana. Només selva, rius, aigua, cocodrils, natura, ocells, vida, molta vida...

Després de la memorable passejada amb barca hem creuat l'imponent Daintree river amb un ferry, fins arribar al cor del parc natural. Hem fet una caminada pel mig de la selva, buscant infructuosament el casuari, un dels més apreciats tresors d'aquest racó de món. Hem caminat i caminat, però no l'hem vist. Sí que hi hem trobat petjades i molts excrements, que són el testimoni de la gran funció ecològica que fa aquest ocells gegant mancat d'ales; gràcies als fruits dels arbres que consumeix, dispersa les llavors arreu de les selves i permet que creixin nous peus als boscos tropicals de l'extrem nord-est d'Austràlia.

Als pocs racons on no hi ha cocodrils ens hem banyat, en concret a Mossman Gorge, uns racons de selva de muntanya, amb rierols i gorgues fresques i meravelloses.

Potser casuaris no n'han aparegut, però d'ocells nous, "bimbos", un darrera l'altre. Avui m'he adonat per primer cop a la vida que en Ponç té una vista absolutament privilegiada. Troba més ocells que jo. I els identifica abans a simple vista que jo amb els binocles. Fins ara pensava que mai volia agafar els binocles per mandra, per poc interès... però avui he vist que no ho fa per la senzilla raó que la seva vista aguda i precisa ja li és suficient com per veure detalls imperceptibles per la meua cada cop més envellida vista. He fet diversos "bimbos" gràcies a ell, com un *Monarch*, algun *Scrub-wren*, un *Shrike-Thrush*, etc.

Athertorn Tablelands, 1 d'agost; els somnis fets realitat

Un viatge s'ha de preparar amb temps. Sempre he pensat que és tan important el “durant”, com “l'abans”, que et permet tenir aquell cuc interior, aquella il·lusió indescriptible de saber on aniràs, què veuràs i quin és l'itinerari més convenient. Feia 8 mesos que havia contactat amb l'Alan Gillanders. Li havia demanat si ens podria acompanyar a buscar algunes de les bèsties més anhelades per la Mercè i jo, com el cangur arborícola, alguns pòssums, ocells endèmics... La sorpresa fou meva quan em va oferir per guiar-nos dos dies seguits, amb dues nits incloses, sense cobrar-nos ni un sol cèntim. Simplement em va dir que només volia que, quan vingui a Europa, el guiï per Catalunya tot cercant alguns ocells que té pendent de veure com el pela-roques, les gangues o el trençalòs.

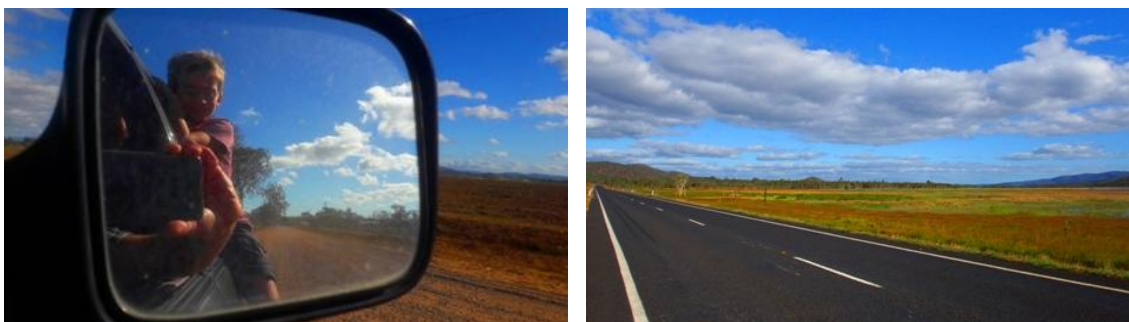
L'Alan és una persona extraordinària. Hem tingut llargues converses sobre evolució, gestió d'espais naturals, endemismes, adaptacions de fauna i flora, conservació... i també de política, geografia i societat. L'Alan és una referència mundial en animals marsupials, autor de diversos llibres, i fins i tot descobridor d'alguna espècie de pòssum. Hem passat amb ell dos dies inoblidables, els millors del viatge, probablement. Han estat hores intenses, on se succeïen, com una obra de teatre, com una pel·lícula intensa d'aventures, les observacions d'animals nous per a nosaltres, somniats tota la vida.

Abans de trobar-nos amb ell, però, vam anar des de Cairns fins a Mareeba, tot passant els colls de revolts serpentejants, de l'única veritable serralada australiana, la Great Dividing Range que transcorre de nord a tu paral·lela a la costa oriental. A ponent de les carenes, ja no hi plou, i l'ambient és sec i aspre. Hi abunden els cangurs.

Vam començar pels Mareeba Wetlands, amb l'objectiu de veure alguns ocells aquàtics (agrons, *anhingas*, corbs marins, ànecs, alguns *finches*, etc.) però especialment als amplis secans dels seus voltants dues espècies d'ocells enormes, grans caminadors: l'emú i el pioc australià.

Vam caminar un parell d'hores entre grans termiters i boscos oberts d'aspecte sabanoide, curulls d'eucaliptus; un paisatge genuïnament australià. Va costar una mica, però dues hores després de buscar-los, i entre *Brown Falcons*, *Red-backed Fairywrens* i molts altres ocells, i amb en Ponç i en Quim enfilats a dalt del "nostre" cotxe (un vell tot terreny que en Ron i la Theresa ens havien deixat), vàrem trobar aquestes enormes bèsties plomades, una d'elles amb prou feines voladora (el pioc) i l'altra sense capacitat pel vol (l'emú).

Com si no n'hi hagués prou, el dia continuava; l'Alan m'havia dit que abans de trobar-nos a Yungaburra a la tarda ens recomanava dues aturades més. La primera fou a un petit poblet al sud d'Athertorn, on en un encreuament de carrers hi ha uns arbustos on un *Bowerbird* hi té el seu "cau". Escèptics i incrèduls, amb la Mercè ens hi vàrem aturar. I no fou en va. Per primer cop a la vida vaig poder veure un "bower", un fenomen increïble, que sembla irreal. Es tracta d'una família d'ocells que creen uns escenaris per atraure les femelles. Només ho havia vist als reportatges d'en David Attenborough. I ara érem nosaltres qui ho teníem al davant. Semblava que no pogués ser; estava construït al llarg d'anys, amb paciència i meticulositat, amb precisió geomètrica... I, per acabar-ho d'ornamentar, envoltat d'elements de color vermell i blanc (altres espècies ho fan en color groc, o verd, o blau...) que l'ocell ha anat recollint al llarg de temps al seu voltant. Sobretot flors i pedres, però també molts tacs de bolígrafs, botons, tacs d'ampolles, trossos de plàstic, etc. Ens va encantar veure-ho.

La segona parada era Granite Gorge, un petit congost enmig de les àrides planes dels Athertorn Tablelands.

Allà, a més d'un bonic paisatge, de petjades fossilitzades de dinosaure, de molts ocells nous i d'arbres peculiars, hi viu una colònia de *Rock Wallabis*, uns deliciosos cangurs de petita mida que s'han adaptat a viure als hàbitats rocallosos. Un exemple més de l'evolució d'aquest "món paral·lel" que és Austràlia. A falta de marmotes, isards i altres mamífers dels rocams, algú havia d'ocupar aquest nínxol, i qui millor que els omnipresents cangurs. Efectivament, en vàrem veure, i molts! I de ben a prop... Els podíem alimentar i tot, amb una mena de grana que podíem comprar degudament al centre d'informació del parc.

Crec que ha estat un dels moments més feliços de la vida d'en Quim. M'encantava contemplar-lo mentre gaudia dels ualabis, que se li enfilaven per les cames. S'estirava pla sobre les roques, i els ualabis li pujaven al damunt de la panxa i el pit. Que bé que s'ho van passar...

Arribava el plat fort dels dies als Tablelands, la trobada amb l'Alan. Després d'un breu te de tarda, on ens va explicar què fariem aquell vespre, nit i tot l'endemà, ens va proposar que, mentre ell acabava de preparar-se, provéssim sort tots sols al petit torrent de l'entrada del poble de Yungaburra (un poble deliciós, per cert; amb edificis històrics, ben conservat, net, endreçat, acolorit i que presumeix de tenir 300 dies de sol a l'any), i hi busquéssim l'ornitorrinc, el *Platypus* en anglès. L'ornitorrinc, per a mi i la Mercè és l'animal més simbòlic i mític d'aquella fauna "impossible de veure" i "estranyíssima". No debades, quan els primers exploradors anglesos van enviar, al segle XVIII, una pell de l'espècie al Museu d'Història Natural de Londres, els científics es pensaven que era fals, que fou un muntatge agafant potes de fotja, bec d'ànec, cua de castor i cos de llúdriga.

I aquella tarda, amb una llum suau de capvespre, en el torrent de Yungaburra, vàrem passar probablement els moments més intensos de naturalisme amb família de totes les nostres vides. Voltàvem pel riu, atents i sigil·losos, tots quatre, com si busquéssim un tresor. Repassàvem tots els racons. De sobre, vaig veure un petit moment a l'aigua.

Vaig alçar els binocles i vaig veure el pèl bru del dors d'un animal. "Em penso que en tinc un", vaig dir calmament. Al cap de poc, la Mercè el va enfocar. I quan tots dos estàvem mirant d'identificar aquella bèstia, va treure el morro de l'aigua i vàrem veure clarament aquell llamp de llossa plana i fosca, d'aspecte lluent, gairebé artificial. Ho era! Vam esclatar, ràpidament, i vam cedir els binocles a en Ponç i en Quim. Ells també el van veure, sobretot quan s'anava acostant a la nostra riba. Ens vàrem mirar amb la Mercè i estàvem plorant tots dos, a llàgrima viva.

No podíem parar de plorar. No ens sortien les paraules. És massa mític, aquest animal, com per poder quedar-se igual... En Quim ens deia que paréssim de plorar, que "li feia vergonya" per si venia algú. Però l'ornitorrinc ens seguia obsequiant amb capbussades a la riera, amb una llum de tarda deliciosa. Com pot existir aquest animal? Com pot ser que sigui un mamífer que pon ous? Com és possible que l'evolució hagi arribat a crear un ésser així? Algú l'ha dissenyat? Com ha aguantat fins avui en dia, sense haver-se extingit? Com ens ho farem perquè els nostres néts encara el puguin veure? Sigui com sigui, aquella meravella ens va portar a passar la mitja hora més intensa de natura de la nostra vida en família. Espero que en vinguin moltes més, però aquells moments màgics no ens els treu ningú!

La festa havia de continuar. Ens vàrem trobar amb l'Alan, i vam anar, ja de nits, cap a la selva dels Tablelands. Equipat amb un visor nocturn, focus, lots, frontals i un sensor tèrmic, ens anàvem endinsant pels boscos fantasmagòrics. Un pòssum aquí, un "glider" (esquirol volador), allà, un altre pòssum... més gliders de diferents espècies...

Era com estar dins un zoològic de bèsties noves, irreals, de conte de fades. Petits esquirols (un d'ells de menys d'un pam) que s'alimenten de la saba dels eucaliptus, o altres pòssums de mig metre i de cua amb espiral, o amb aspecte de lèmur roig. I, per acabar-ho d'adobar, l'altra gran joia de la nit, dos exemplars de *Tree-kangaroo*. Es tracta d'un cangur que ha evolucionat a esdevenir arbori i, com a tal, l'aspecte que té és absolutament simiesc; les potes, la cua llarga i prènsil, el morro, la mirada... Qui ho diria que és un cangur! Vam tenir molta sort, poder gaudir d'aquesta joia que, en tot el món, només es pot trobar en alguns pocs boscos de les valls on ara mateix estàvem.

I avui, després de la nit màgica d'ahir, hem estat tot el dia d'avui empaitant més ocells i hàbitats.

Ha estat una marató de Natura, combinant ocells nous i espectaculars, molts dels quals són endèmics de la zona, a més de mamífers, selves i paisatges.

Hi hem vist ànecs, grues de dues espècies, *bowerbirds* i ocells del paradís, en concret el *Riflebird*, aquell que als reportatges de Natura fa unes danses increïbles per atraure les femelles. La majoria de les espècies d'aquesta família viuen a Papua Nova Guinea, però tres espècies es poden trobar al nord d'Austràlia. També un *Rat-kangaroo* un altre prodigi evolutiu, un dels animals més antics existents, un fòssil vivent i que ha seguit una evolució tan pròpia i única que fins i tot a Austràlia és singular.

A mig matí vam anar a casa uns seus amics, que tenen menjadores freqüentades per diferents espècies de *Honeyeaters* i altres ocells de bosc. Al voltant de la casa, més bèsties meravelloses; petits *pademelons*, cangurs que semblen llebres saltaires, venien a prop, i eren novament la delícia d'en Quim, que té una debilitat amb els marsupials.

Encara faltava, però, la culminació de la fortuna naturalista que ens estava acompanyant; a l'hora de dinar vàrem fer un pícnic al Mount Hypipame. Allà s'hi havia vist el casuari, feia pocs dies. Vàrem buscar intensament, però no apareixia. De sobte, quan estàvem a mig dinar, en Quim va fer un crit sonor, que vam sentir tots nosaltres i altres persones que estaven al voltant. Era una cria de casuari, de poc més d'un any, que ens venia a veure! Quin altre animal més únic, el casuari. Una mena d'estruç de selva, de gran potes, bec fort i robust, i un casquet al cap, els mascles adults.

En aquells moments va començar la mitja hora més intensa del viatge. Mentre vàiem el casuari, una amiga de l'Alan li va comentar que hi havia un equidna a l'itinerari. Ho vàrem deixar tot i vam començar a córrer pel mig de la selva. Va ser un esprint. L'Alan s'ofegava, a mi em queien els binocles i la guia. La Mercè s'entebancava. Els nens demostraven que són nens, i arribaven els primers al lloc del nostre objectiu... I sí, allà al mig, pacientment, un equidna reposava prenent el sol.

L'equidna és l'altre representant dels monotremes, un grup de mamífers que com fa l'ornitorrinc, pon ous. Havíem vist els dos únics monotremes del Planeta.

L'Stephen Jay Gould diu que l'equidna és l'animal més exitós del món, pel que fa a l'adaptació evolutiva. No té depredadors, equipat com està amb punxes esmolades. Viu als deserts, als ambients humanitzats, als aiguamolls o fins i tot a les selves, com ara mateix ens demostrava. N'hi ha per tot el continent, i és prou abundant. Tot i això, és molt difícil de veure, pels seus hàbits amagadissos, més aviat nocturns, i per la seva mida i discreció.

La sort seguia. Havíem estat buscant el *Golden Bowerbird* durant tot el dia, i res de res, fins que en Ponç en va trobar un. Un mascle acolorit i lluent, aturat dalt d'una branca... "Papa, tinc el *bowerbird* groc", va dir, sense ni fent servir binocles. I ho era! I la sort ens va demostrar que era la nostra aliada, quan buscant ocells endèmics de la zona, aquells moments posteriors (com la *Chowchilla*, el *Fernwren*, el *Whipbird* –o fuet, pel cant llambregant que emet-, etc.) la Mercè va veure un altre ornitorrinc en un torrent on mai abans l'Alan l'hi havia vist. I al cap d'un minut l'Alan va trobar un altre cangur arborícola a ple dia, fet que mai ocorre. L'Alan no se'n sabia avenir i no parava de dir-nos com d'afortunats érem. I va arribar el capvespre, seguit de la nit.

Vàrem sopar amb l'Alan i la seva dona, al bonic hotel històric (d'aspecte de "saloon" de l'oest americà) de Yungaburra, i vàrem escurar les hores, fent un darrer "spotlighting"

tot buscant ocells nocturns. Amb èxit, vàrem veure dues espècies d'òliba (una d'elles l'escassa *Lesser Sooty Owl*) i un mussol, a més d'altres pòssums. I ara he tornat conduint fins a Cairns, adormint-me pràcticament per la carretera, mentre la Mercè feia cops de cap, en Quim i en Ponç devien estar somniant amb tota la fauna única que havíem vist aquelles hores irrepetibles, i els pòssums, cangurs, òlibes, casuaris i ornitorrincs feien la seva vida, com havien fet segles i mil·lennis enrere lluny de nosaltres, i com farien, espero, segles i mil·lennis endavant, probablement sense poder-los veure mai més a les nostres vida. O qui sap...

Michaelmas Cay; 4 d'agost; Els escull de corall, el millor del món

Costa molt, per a un naturalista malaltís, decidir-se per un paisatge, per un país, per un hàbitat. Què és millor, la diversitat inacabable d'espècies d'una selva, la bellesa prístina d'un desert, el bullir de diversitat d'un aiguamoll...? La resposta, la meua resposta, és una: un escull de corall.

És una dansa de colors, llums, morfologies i bèsties impossibles d'imaginar. Peixos immensos,icolorits, llampants, confiats, nombrosos. Coralls de formes capricioses, ondulades, rectilínies, de disseny. Tortugues, taurons... Mai no s'acaba.

Ahir vam embarcar-nos fins a Michaelmas Cay, un petit escull sorrenc, curull de milers de parelles nidificants de xatracs foscos, nodis, mascarells i fregates, envoltat per un blau profund de coralls lluents. En Ponç i en Quim era el primer cop que es capbussaven en un paradís com aquest; havien estat a llocs semblants (a Eilat, Israel; a Pukhet, Tailàndia...) però eren petits i no sabien fer esnòrquel com en saben ara. Ahir van esgotar la darrera de les seves calories en unes aigües fresques malgrat ser tropicals, envoltats per peixos i colors que els feien creure que eren en un altre món.

En Ponç va sortir tremolant, amb els llavis blaus, sense poder-se moure, amb símptomes d'una hipotèrmia evident. Ens deia que tenia fred, molta fred, però que no podia parar de nedar i contemplar aquell espectacle.

Vàrem fer més de 300 fotos de peixos, algunes de les quals ens van permetre identificar un bon grapat de peixos nous. De moment, 27 espècies que mai abans havia vist. I encara tenim feina.

Ara estem provant-ho, amb la càmera i la guia en mà, mirant de descobrir què és tot allò de vèiem; peixos cofre, peixos pallassos, taurons, peixos lloros, peixos bandera, peixos àngel, espets... Quina meravella!

De Cairns a Brisbane, 10 d'agost; La costa est amb furgoneta

Ens va costar dir adéu a la nostra estimada casa de Cairns. Hi vam estar tan bé! La Theresa i en Ron, amb qui havíem coincidit a Llançà per donar-los les claus de casa nostra (i ells les de la seva de Cairns), varen venir el darrer dia, i vàrem sopar plegats. Vam tenir una conversa interessant, testimoniant el nivell cultural del poble australià, amb fermes lligams europeus (encara tenen un cert sentit de pertinença al Regne Unit), sobre política, immigració, història...

Ara començava una nova part del viatge; havíem llogat una furgoneta, per un preu raonable d'uns 90 €/dia, que ens permetia dormir, cuinar i desplaçar-nos durant els 8 dies que vam trigar a recórrer la costa est del continent, des de Cairns fins a Brisbane, on ens esperava una altra casa, la del nostre amic Russell.

Hem passat moltes hores conduint. Potser massa, però els paisatges són agradables i viatjar per aquest país es fa senzill. Aviat t'acostumes a conduir per l'esquerra, i els vehicles són molt obedients amb el trànsit, velocitat i indicacions, així com respectuosos amb els vehicles de turisme com el nostre. Arreu hi ha zones de descans, tot seguint la Bruce Highway, amb taules de pícnic, barbacoes gratuïtes de gas, lavabos i serveis. Els *campsites* i càmpings són freqüents, i de preu no excessiu. En algunes piscines ens vam poder banyar i tot, malgrat ser l'hivern. Vam passar vetllades fantàstiques fent barbacoes, i jugant a dins la furgoneta, que amb facilitat esdevenia una petita caseta amb dos llits prou confortables.

Entremig, vàrem anar descobrint el país. A Cardwell, l'Alan ens havia dit que hi podíem veure dugongs. Els hi vàrem veure, tot i que l'aigua era tèrbola, plena d'herbei, i només vèiem els caps com sobresortien uns moments. En alguns punts de la carretera, arribàvem a comptar centenars de cangurs morts, amb el trist rècord en un tram de 55 quilòmetres en què en vàrem comptar 61, és a dir, més d'un per quilòmetre.

Als Tyto Wetlands, coincidint amb una festa anual italiana (on vam anar a atraccions i a comprar una bona pizza), vam veure moltíssimes espècies noves d'ocells en una sola passejada a trenc d'alba.

A Townsville, l'altra gran ciutat del nord de la costa est, vam agafar un vaixell per passar el dia sencer a Magnetic Island, amb l'objectiu prioritari de veure coales. Vam caminar més de 12 quilòmetres, i feia molta calor. Entre eucaliptus, forts pendents, cotorres negres i alguna aranya considerable, vam aconseguir trobar-ne una parella, la femella de la qual tenia un petit coala al marsupi. Quin animal més deliciós. Un osset de peluix, realment. Un altre moment emotiu i emocionant. Un altre símbol del país que vam poder tenir la sort de trobar. La sort ens seguia obsequiant.

Abans de baixar a Rockhampton, vam decidir aventurar-nos per les carreteres interiors del conegut com a "outback", o sigui els "darreres" de la zona més poblada, més litoral i més turística. Vam fer una carretera eterna, de més de 200 kms sense ni un sol poble, ni una sola casa. Res. Solitud. Pau. Cangurs i eucaliptus, i llargues rectes inacabables fins al poble de Dingo.

A Erlie Beach volíem anar a fer més esnòrquel, però no quedaven places a cap dels vaixells de l'endemà, de manera que vam haver de renunciar. A més, vam arribar tard al poble, i els dos càmpings eren tancats.

No hi ha mal que per bé no vingui, i vam acabar dormint enmig d'un dels milions de camps de canya de sucre que entapissen les planes de la costa oriental del nord d'Austràlia. La lluna era plena; fou una nit fantàstica.

Lady Musgrove Island, 9 d'agost; l'extrem sud de la Gran Barrera de Corall

No hem pogut evitar-ho... Ens agraden tant els esculls de corall, que ahir vam decidir de tornar-hi. En aquesta ocasió, a l'altre extrem de la Gran Barrera de Corall. Si el dia 4 d'agost vam anar al nord, a Cairns, aquest cop ho hem fet al punt més al sud, just on la barrera ja troba aigües massa fredes com per poder-s'hi desenvolupar formant esculls.

No sabia amb quina capbussada quedar-me. Aquí, l'aigua era freda també, però hem agafat uns neoprens llargs i hem pogut fer gairebé dues hores d'esnòrquel en un fons absolutament únic.

Pel camí, hem vist balenes. I no pas poques, sinó un total de 23! Algunes saltant, altres jugant. Cries amb petits. Altres en grup. Fins i tot una des de l'escull mateix, fent salts al voltant de la zona on gaudíem de sorra blanca, coralls acolorits i grans peixos.

Hem desembarcat a l'illa, també, la Lady Musgrove Island, plena d'una mena de plantes similars als manglars, que viuen en simbiosi amb els *Nodys*, uns xatracos marins que formen denses colònies a l'illa. Uns les utilitzen per criar, les altres colonitzen nous indrets gràcies als excrements, que alhora els aporten nutrients que el sòl (fet només de restes orgàniques dures de coralls i cloves), no proporciona.

A més de les balenes, probablement el millor del dia -a més de peixos i coralls- ha estat poder-se banyar amb tortugues. En Ponç va fer grans capbussades, i en va acaronar alguna i tot. En Quim també les empaitava.

Insisteixo, els esculls de corall són l'espectacle natural més gran del món. Són quelcom únic. Un món màgic, ple de vida i de colors.

Fraser Island, 10 d'agost; l'illa de sorra més gran del món

Per anar a veure l'illa de Fraser hem hagut d'agafar un ferry i pujar a una mena d'enorme autobús tot-terreny, de grans rodes, que permet recórrer sense enfonsar-se les pistes dels més de 120 kms de llarg que fa aquesta illa, la més gran del món formada tota ella per sorra. Els paisatges són com d'una altra galàxia.

Ens hem banyat a un llac d'aigües prístines, d'un blau profund, fruit de la puresa d'una aigua de pluja acumulada durant mil·lennis i filtrada per la sorra blanca.

Hem vist un vaixell de la segona guerra mundial que encara està varat a la sorra (una sorra que també ens ha fet "varar" a nosaltres, malgrat que el bus és 4x4!). Hem fet un vol amb avioneta per sobre el mar, des d'on hem vist diversos dofins, una manta, balenes i un paisatge absolutament espectacular...

Aquesta illa, feréstega i plena de dingos (avui no n'hem vist cap, però vam tenir la sort de trobar-ne un mentre foquejàvem abans d'ahir a la nit amb la furgó), és una meravella del continent, un patrimoni diferent de tot el que hem vist fins ara.

Brisbane, 12 d'agost; la modernitat urbana australiana, tot un exemple de ciutat

Viatjar fent intercanvi de cases fa que no esdevinguis un mer turista ras. Coneixes més a fons la gent, la cultura, els àpats, les tradicions... Per tant, coneixes més el país. Amb en Russell, un agradable australià benestant, ens havíem fet bons amics quan vàrem intercanviar-nos la casa l'estiu passat; nosaltres a Hokkaido, al Japó (on ell hi té una segona residència per anar a esquiar) i ell a Llançà. Des de llavors, ens hem anat mantenint en contacte, com hem fet amb altres família d'arreu del món amb qui hem intercanviat casa (la Sayonara de Costa Rica, la Tharina de Sud-àfrica –ells han vingut a casa, nosaltres hi anirem quan puguem tenir dies i estalvis per visitar-los-, etc.). I aquesta vegada, ja que veníem a Austràlia, en Russell ens va oferir molt amablement la seva casa de convidats, enganxada a la seva residència habitual a l'est de la ciutat de Brisbane.

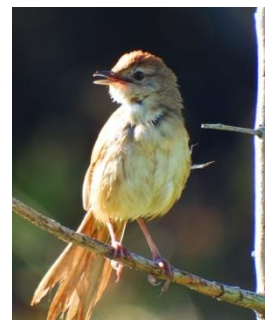
Amb ell i la seva dona tailandesa, l'Emy, vam fer grans àpats, ja fossin australians, tailandesos, o fins i tot paelles, truites i menjar català que els vam cuinar. Un dia, fins i tot, van venir les seves filles, una de les quals està casada amb un jugador professional de rugby, una eminència pel que sembla, ben conegut al país i membre de la selecció nacional australiana, els "wallabies".

En Russell ens va deixar el cotxe i, gràcies a això, vam poder voltar per tota la ciutat. Vam fer surf amb els nens a les mítiques platges de la Gold Coast (un dels pocs llocs ben “trinxats” del país, plens d’alts gratacels lluent de miralls), vam anar a una fira agrícola (l’EKA) que anualment es fa a la ciutat i que ens va servir per veure com viuen aquesta mena d’esdeveniments els australians (barbacoes, jocs per a mainada, desfilades de cavalls, vaques, ovelles, ambulàncies..., l’himne australià a les cerimònies, etc.), i vam voltar arreu de la ciutat a peu, com ens agrada fer a nosaltres.

I sí, Brisbane és una ciutat d’ensomni. Hi feia sol, a ple hivern -i com sembla que passa durant tota l’època “freda”-, amb una temperatura elevada, prop dels 30 graus. I quina ciutat tan neta, endreçada, moderna. Plena de jocs per a mainada, de parcs impecables, ben acompanyada de serveis, fonts, jocs d’aigua, piscines públiques, àrees de pícnic... Tot gratuït, net, ben conservat. I tot de disseny modern. Que agradable que era passejar pels carrers, places i sobretot arran del riu, al “south bank” especialment.

També als voltants de Brisbane hi ha alguns parcs d'aiguamolls ben interessants, novament molt pensats per anar-hi a passejar i observar la fauna. Hi vam anar alguns dies, i hi vam veure *Grassbird*, *Honeyeaters*, *Gerygones*, anàtides i molts altres ocells.

Lamington, 14 d'agost; ocells lira, bowerbirds, lloros i selva de muntanya

Som a Lamington, un dels llocs més famosos de tot viatge ocellaire a l'est australià. En concret, avui ens estarem a la residència "O'Reallys", un hotelet de muntanya, creat fa prop d'un segle com a espai de repòs i relax per als australians rics de ciutat que volien uns dies de pau, tranquil·litat i muntanya.

Només d'arribar, en Quim i en Ponç no han pogut evitar de sortir disparats cap a les menjadores, on els *Crimson Rosella* i els *King Parrots* es deixen alimentar de ben a prop.

De tan a prop, de fet, que s'aturen a les mans, mentre els dones grana que pots comprar al centre d'informació. I no només lloros, sinó que també ocells menuts com els *Whipbirds*, *Scrub-wrens*, *Fairywrens*, *Firetails* i *Robins*, es deixen apropar tant que fins i tot s'aturen a les mans. Un d'ells, de fet, se m'ha parat sobre la càmera mentre li feia fotos!

Si a Athertorn havia estat l'Alan el nostre guia de Natura, aquí ha estat en Barry Davies. A en Barry el vam conèixer a Cairns, mentre estàvem buscant el *Little Kingfisher* als llacs del parc dels Centenary Lakes. Ens va dir que si anàvem a Brisbane li féssim un missatge que potser ens hi acompanyaria. I així ho ha fet, tot el dia, i sense cobrar-nos ni un duro.

Ens ha ensenyat veritables meravelles, especialment ocells, durant tot el dia. Hi hem vist, per exemple, una altra espècie de *Riflebird*, o ocell del paradís i, especialment, l'*Albert's Lyrebird*, l'ocell cantaire més gros del món. Els ocells lira són grans imitadors i segur que heu vist alguna vegada els reportatges d'un ocell lira imitant tots els són possibles de la selva, incloses càmeres de fotos o serres elèctriques! Després de 10 hores voltant per la selva i de 40 espècies noves d'ocells, hem sopat relaxadament a fora, el primer (i únic!) sopar del viatge que fem en un restaurant! Com l'Alan, quan ha

acabat ens ha dit que mai havia vist dos nens amb tan bona vista i dedicació a l'observació de la fauna. Quina satisfacció, que un guia com ell ens digués això.

A la nit, després d'agrair infinitament a en Barry la seva ajuda i companyia, hem anat a fer una volta pel nostre compte, equipats amb frontals i lots. En menys de mitja hora hem sentit un *Frogmouth* i hem vist fins a 8 pòssums diferents (de dues espècies) i diversos *Pademelons* molt confiats, d'una espècie diferent de la que havíem vist al nord. Demà, a més de voltar una mica més pel parc, anirem a veure un lloc on hi tenen *Quolls* (quina il·lusió, veure aquest animal únic, el depredador marsupial més gros que queda i que encara no s'ha extingit), *Gliders* i altres bèsties, en un petit centre de recuperació.

Uluru, 18 d'agost; la gran roca vermella, símbol australià

Després d'uns dies de refer-nos a casa en Russell, vam matinar i a les 6 del matí teníem un vol intern, per deixar enrere el tròpic, el mar i la costa oriental, i aventurar-nos al gran centre australià, els deserts dels voltants d'Alice Springs.

Allà hi teníem una altra furgoneta llogada, i hem estat 6 dies descobrint paisatges, ocells i colors rogencs d'una bellesa indescriptible. M'encanten els deserts i els espais àrids, els cels estelats i les nits fredes. Ho hem pogut viure en diferents llocs.

La primera nit va ser a Ormiston Gorge, a l'oest de la McDonnell Range, un parc natural de gran geologia, on petits riuets conserven gorgues enmig del no-res, que esdevenen pots de mel per als ocells (com els periquitos!) i fauna dels deserts.

A més, tant aquí com a la resta de llocs on hem dormit aquests dies, ha estat de gran tranquil·litat, en àrees d'acampada totalment equipades, remotes, amb poca gent i on s'evidencia una vegada més la manera de fer d'aquets poble australià; quan arribes poses els diners en un sobre, i acampes a la zona. Ningú vigila, ningú controla. Tothom fa el que toca. I tothom ho fa bé.

Aquests dies hem estat fent més o menys el mateix; dormir a un lloc extraordinari a les nits, enmig dels deserts, sota les estrelles, cuinant barbacoes d'exquisida carn de cangur, i l'endemà fent una ruta a peu fins a mig matí per camins extraordinaris i paisatges sublims, entre *Spinifex* (la planta que regna per aquestes contrades), ocells nous i un sol radiant però no excessivament calorós.

Als migdies, 3-4 hores de cotxe fins a l'objectiu següent, on hi passàvem la tarda i el vespre, per l'endemà fent noves caminades. Això ens ha permès fer la visita de les 5 grans zones d'aquest famós "Red Center": L'Uluru (o Ayer's Rock), el Kata Tjuta (o "The Olgas"), el King's Canyon, Ormiston Gorge i els voltants d'Alice Springs.

El Red Center, com en diuen ells, és realment el centre vermell, remot, aïllat i desèrtic d'aquest immens país/continent. Les llargues rectes (una que vam mesurar feia 27 quilòmetres, sense ni un sol revolt!), els famosos trens de carretera ("Road Trains", alguns dels quals fan més de 53 metres de llarg!), les clàssiques estacions de servei i repòs de la Stuart Highway (la gran carretera que creua de nord a sud del continent, entre Darwin i Adelaide), o la benzina a 2,02 dòlars el litre (mentre que a la resta del país anava a poc més de 1 dòlar el litre), són signes d'identitat d'aquest indret.

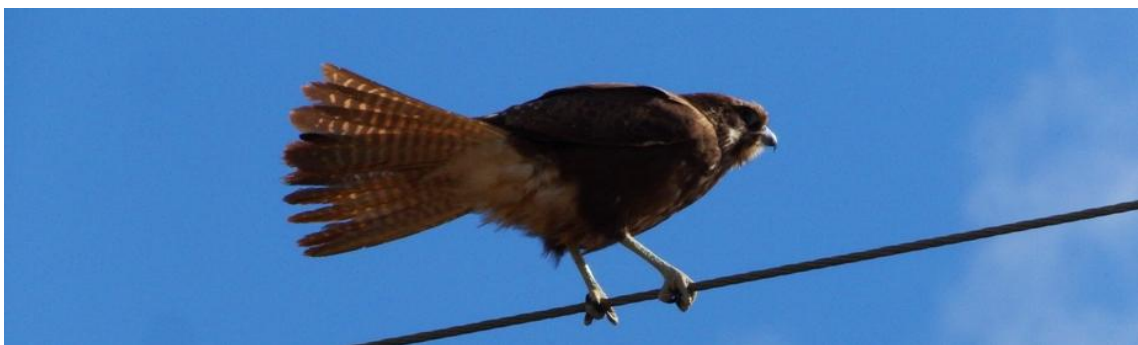
Un aspecte molt peculiar, i trist alhora, és la vida dels pobladors històrics de l'indret, els aborígens. D'aspecte rudimentari, brut i deixat, i de rostres objectivament lletjos, aquestes pobladors, els veritables propietaris d'aquestes terres, que des de temps seculars han sabut viure en terrenys àrids i poc agraïts, són avui en dia el sector marginal del país.

El mateix que passa amb els esquimals a l'Àrtic, o amb els indis a Amèrica del nord, el govern els compensa econòmicament per unes terres que utilitza i els aboca miserablement a esdevenir "residus humans", gran part dels quals estan alcoholitzats. És un aspecte pendent de la societat australiana, que s'avergonyeix de no haver-ho pogut resoldre. Alice Springs n'és l'exemple més trist i cru que vàrem poder observar en tot el viatge, i on la seva presència, deambulant pels carrers, sense esma, sense objectius ni il·lusions, esdevé la imatge diària de la misèria humana.

Justament l'Uluru és un dels gran símbols de la identitat dels aborígens, i del país. És el "centre espiritual" d'Austràlia, com els agrada explicar arreu. I, certament, és imponent, una veritable meravella que s'alça entre la sabana desèrtica, com un meteorit immens, vermell i arrodonit que ha aguantat els envans del vent que assota diàriament aquests deserts, i del sol cru que fon les pedres, que evapora les poques gotes que hi cauen al llarg de l'any.

Vàrem fer la volta sencera a peu, uns 12 kms de passejada agradable, envoltats de milers de mosques inofensives però meselles. I d'allà, vam anar a Katja Tjuta, de paisatge similar, com grans monòlits gegants i arrodonits d'aspecte montserratí, enmig d'un desert rogenc. Una altra caminada, a més de molts ocells nous, ens va permetre descobrir-les pel seu interior, mentre passejàvem, xerràvem i jugàvem tots quatre, gaudint de forma sensacional de les vacances.

I encara més, al King's Canyon, després de 300 kms per llargues rectes nues i vermelles, sense gent, ni cotxes, ni gairebé benzineres. Allà, la nit abans de fer una preciosa excursió per aquest paisatge lunar, vam passar la vetllada més bonica del viatge i que recordarem tota la vida.

Vàrem fer un foc de camp i cuinar hamburgueses de cangur sota els estels, amb quatre branques que vam trobar d'arbustos secs dels voltants. La carn, amb flaire d'*spinifex*, *mulga*, *heath* i eucaliptus... va adquirir el gust més deliciós que poguéssim imaginar. Fou un sopar inoblidable.

Polsegosos i bruts, però feliços i eufòrics, vàrem concloure ahir l'estada al centre vermell del país, fent una ruta pels voltants d'Alice Springs, on en Ponç i en Quim, com ja havien fet en d'altres ocasions del viatge aprofitant les carreteres llargues, rectes i

desèrtiques, van poder conduir uns quants quilòmetres el cotxe. No només duent el volant, sinó també els pedals, tot fent ús dels vehicles d'aquí, que són tots automàtics.

Tant als deserts de la “Santa Teresa Road” (que ens va proporcionar alguns ocells interessants), com a la Depuradora d’Alice Springs, com al Desert Park, vam gaudir dels darrers moments del “Red Center” australià.

Sydney, 24 d’agost; la gran capital del país

Des de petit, quan llegia el meu còmic preferit, en Tintín, devorava aquell capítol, amb ulls oberts com pomes, on en Haddock, Tintín, Milú i companyia eren segrestats dins d’un avió, i portats a una petita illa del sud del Pacífic. Es titulava “Vol 714 a Sydney”.

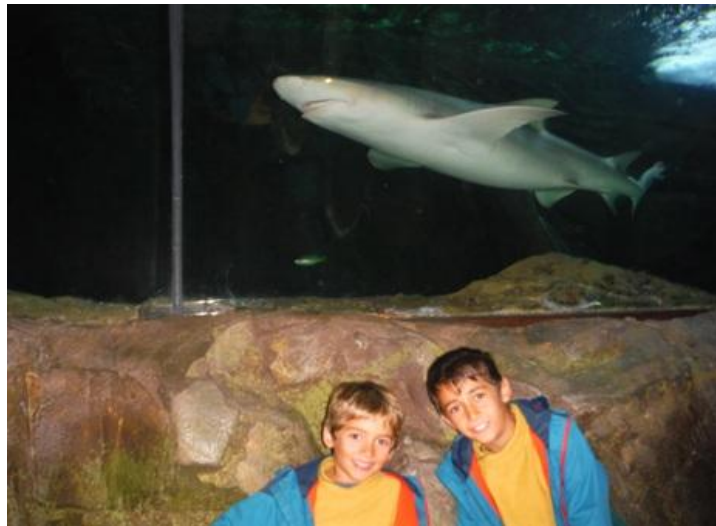
I ara, 35 anys després, posava els peus a aquesta mítica ciutat, a les antípodes de la meva estimada Girona. Quan a en Ponç i en Quim els explicava que, si assenyalaven el terra, allà sota hi havia els avis, la casa, els seus llits i els seus amics, no s'ho creien. I més encara quan els deia que hi eren, però no queien, malgrat que estaven de cap per avall. Costa d'entendre, la veritat!

A Sydney hem fet el tercer i darrer intercanvi de casa, en aquest cas amb l'Steve i la Sue Moorhouse, una gent molt agradable. En aquest cas, ells ens han deixat la seva casa i han anat els 5 dies que hi hem estat a casa els seus pares, mentre que vindran a casa nostra l'estiu vinent.

Sydney, com Brisbane, és una altra delícia de ciutat. Endreçada i neta, organitzada i moderna. Tot i això, els seus 5 milions d'habitants (una gran proporció del total d'un país que en té només 24), la fan una mica enrevessada, i molt densa en trànsit. Des del lloc vivim, al nord, a Manly Beach (on en Ponç i en Quim han passat un matí sencer fent surf i jugant amb les ones; l'aigua és freda, però no glàcida i amb un neoprè de lloguer hi han pogut estar hores), es pot arribar en mitja hora al centre de Sydney amb ferry.

No hem vist pingüins al port, on sovint n'hi ha algun, però sempre recordarem la imatge de l'arribada al port, amb la imponent i meravellosa òpera arran de mar, i el famós pont per sobre l'estuari.

Hem passat hores caminant pels parcs (els *Botanical Gardens* són una altra meravella), pel barri de *The Rock*, on els primers colonitzadors s'hi van instal·lar, i fins i tot per les zones més modernes de la "City".

A més, la darrera nit de totes, com un obsequi que ens hem fet, hem anat a l'òpera, a veure una simfonia que, de fet (un cop més la fortuna m'acompanya), és la meua obra preferida, la Simfonia del Nou Món de Dvorak. Ens hem assegut al lloc on les entrades eren més barates de totes, i finalment ha resultat el lloc més encertat, just darrera l'escenari, a tocar de l'orquestra. De fet, el músic que feia la percussió, un tal Mark amb qui ens hem saludat i tot, ens anava avisant cada vegada que havia de tocar el tambor enorme i ressonant, perquè en Ponç i en Quim es tapessin les orelles! Una gran experiència.

Royal N.P. i Pelagic Trip, 26 d'agost; la cirereta d'un viatge extraordinari

Els darrers dos dies per Sydney hem fet una mica de Natura, també. El penúltim dia hem visitat el Parc Nacional de Royal, on hi viu el *Superb Lyrebird*, un parent del que ja havíem vist a Lamington. Guiats pel millor coneixedor del parc, l'Steve Anyon-Smith (en aquesta ocasió, i per únic cop al viatge, sí que el guiatge ornitològic ha tingut un cost), hem resseguit totes les raconades, des del litoral fins als boscos més densos.

Llàstima que ha fet un vent fort que ha impedit sentir més ocells, però hem pogut veure cotorres negres, l'ocell lira cantant i imitant diversos passeriformes de la zona i, prop del mar, fins i tot albatros, moltes balenes en migració o el famós "Rockwarbler", un petit "tallarol" que habita només en aquest indret en tot el món.

El darrer dels dies en aquest continent no he tocat terra, pràcticament. I ha estat l'únic dia que he estat lluny de la Mercè, en Quim i en Ponç. Ells han anat a l'Aquàrium, i jo, amb el cotxe que em deixaven la Sue i l'Steve, he fet 130 kms cap al sud (creuant la densa Sydney de cap a cap), fins arribar a Woolloongong, en concret al petit poble pescador de Kiama.

Aquí, m'he enfilat en un Pelagic Trip que ha anat 40 kms a l'interior de l'oceà Pacífic, d'aigües fèrtils, plenes d'ocells marins nous per a mi. Hi hem vist 5 espècies d'albatros, més de 10 balenes geperudes, 1 balena nana (*Dwarf Minke Whale*), foques de Nova Zelanda, dofins, petrells, ocells de tempesta... El problema és que el mar estava molt mogut (segons aquests soferts australians era una bassa d'oli!) i ho he passat malament. No em marejo mai; sóc dels que aguanten, i molt, al Mediterrani, abans de marejar-me, però allà al mig sí que no les tenia totes. Els oceans són oceans...

Fins i tot hem pogut anellar dos exemplars d'albatros, dins el projecte que la gent de SOSSA (l'entitat que fa el seguiment d'ocells marins del sud d'Austràlia) porten a terme des de fa tres dècades. Quins animals tan imponents, els albatros! Enormes, majestuosos solcadors dels oceans... Són tan llargs (alguns fan 3,5 metres d'envergadura), que han de plegar les ales en tres trossos!

Contents i cansats, eufòrics i enyorats, tornem cap a Girona, després d'haver, probablement, el viatge de la nostra vida fins al moment. Quin món, Austràlia! Quin continent, Oceania!

LLISTAT DELS OCELLS I ELS MAMÍFERS OBSERVATS DURANT EL VIATGE

Southern Cassowary

Emu

Orange-footed Scrubfowl

Australian Bush-turkey

Brown Quail

Painted Button-quail

Wandering Albatross

Black-browed Albatross

Buller's Albatross

Yellow-nosed Albatross

Shy Albatross

Great-winged Petrel

Providence Petrel

Wedge-tailed Shearwater

Short-tailed Shearwater

Fluttering Shearwater

Hutton's Shearwater

Wilson's Storm-petrel

White-faced Storm-petrel

Australian Pelican

Australasian Gannet

Brown Booby

Great Frigatebird

Lesser Frigatebird

Australasian Darter

Pied Cormorant

Little Pied Cormorant

Great Cormorant

Little black Cormorant

Hoary-headed Grebe

Australasian Grebe

Magpie Goose

Black Swan

Wandering Whistling-Duck

Plumed Whistling-Duck

Radjah Shelduck

Pacific Black Duck

Northern Mallard

Chestnut Teal

Pink-eared Duck

Hardhead

Maned Duck

Cotton Pygmy-goose

Green Pygmy-goose

Blue-billed Duck

Musk Duck

Buff-banded Rail

White-browed Crake

Black-tailed Native-hen

Dusky Moorhen

Purple Swampphen

Eurasian Coot

Great-billed Heron

White-necked Heron

Pied Heron

White-faced Heron

Cattle Egret

Eastern Great Egret

Little Egret

Intermediate Egret

Eastern Reef Egret

Nankeen Night Heron

Black Bittern

Australian White Ibis

Straw-necked Ibis

Royal Spoonbill

Yellow-billed Spoonbill

Black-necked Stork

Brolga

Sarus Crane

Australian Bustard

Ruddy Turnstone

Whimbrel

Eastern Curlew

Little Curlew

Grey-tailed Tattler

Common Sandpiper

Common Greenshank

Latham's Snipe

Bar-tailed Godwit

Great Knot

Red-necked Stint

Curlew Sandpiper

Australian Pratincole

Comb-crested Jacana

Bush Stone-curlew
Beach Stone-curlew
Australian Pied Oystercatcher
Sooty Oystercatcher
Masked Lapwing
Red-kneed Dotterel
Black-fronted Dotterel
Lesser Sand Plover
Greater Sand Plover
Red-capped Plover
Black-winged Stilt
Red-necked Avocet
Silver Gull
Whiskered Tern
Caspian Tern
Gull-billed Tern
White-fronted Tern
Sooty Tern
Bridled Tern
Crested Tern
Lesser Crested Tern
Brown Noddy
Black Noddy
Pacific Baza
Black-shouldered Kite
Eastern Osprey
Black-breasted Buzzard
Black Kite
Whistling Kite

Brahminy Kite

White-bellied Sea-Eagle

Wedge-tailed Eagle

Little Eagle

Brown Goshawk

Collared Sparrowhawk

Red Goshawk

Grey Goshawk

Spotted Harrier

Swamp Harrier

Black Falcon

Grey Falcon

Brown Falcon

Nankeen Kestrel

Australian Hobby

Wompoo Fruit-Dove

Pied Imperial Pigeon

Topknot Pigeon

White-headed Pigeon

Rock Dove

Spotted Dove

Brown Cuckoo-Dove

Peaceful Dove

Diamond Dove

Bar-shouldered Dove

Emerald Dove

Brush Bronzewing

Flock Bronzewing

Crested Pigeon

Squatter Pigeon

Spinifex Pigeon

Wonga Pigeon

Red-tailed Black-Cockatoo

Yellow-tailed Black-Cockatoo

Galah

Little Corella

Major Mitchell's Cockatoo

Sulphur-crested Cockatoo

Rainbow Lorikeet

Little Lorikeet

Scaly-breasted Lorikeet

Musk Lorikeet

Double-eyed Fig-Parrot

Australian King-Parrot

Red-winged Parrot

Mulga Parrot

Bourke's Parrot

Ground Parrot

Cockatiel

Budgerigar

Crimson Rosella

Pale-headed Rosella

Australian Ringneck

Brush Cuckoo

Fan-tailed Cuckoo

Horsfield's Bronze-Cuckoo

Shining Bronze-Cuckoo

Gould's Bronze-Cuckoo

Channel-billed Cuckoo

Pheasant Coucal

Rufous Owl

Powerful Owl

Southern Boobook

Sooty Owl

Lesser Sooty Owl

Eastern Barn Owl

Eastern Grass Owl

Tawny Frogmouth

Papuan Frogmouth

Marbled Frogmouth

Large-tailed Nightjar

Australian Swiftlet

Azure Kingfisher

Little Kingfisher

Red-backed Kingfisher

Forest Kingfisher

Collared Kingfisher

Sacred Kingfisher

Rainbow Bee-eater

Blue-winged Kookaburra

Laughing Kookaburra

Noisy Pitta

Albert's Lyrebird

Superb Lyrebird

White-throated Treecreeper

Super Fairy-wren

Splendid Fairy-wren

Variagated Fairy-wren
White-winged Fairy-wren
Red-backed Fairy-wren
Rufous-crowned Emu-wren
Dusky Grasswren
Spotted Pardalote
Striated Pardalote
Pilotbird
Rockwarbler
Fernwren
Athertorn Scrubwren
Large-billed Scrubwren
White-browed Scrubwren
Yellow-throated Scrubwren
Redthroat
Weebill
White-throated Gerygone
Fairy Gerygone
Brown Gerygone
Western Gerygone
Mangrove Gerygone
Large-billed Gerygone
Mountain Thornbill
Slaty-backed Thornbill
Brown Thornbill
Inland Thornbill
Striated Thornbill
Buff-rumped Thornbill
Yellow-rumped Thornbill

Southern Whiteface

Banded Whiteface

Red Wattlebird

Little Wattlebird

Helmeted Friarbird

Noisy Friarbird

Little Friarbird

Noisy Miner

Yellow-throated Miner

Bell Miner

Spiny-cheeked Honeyeater

Blue-faced Honeyeater

Macleay's Honeyeater

Lewin's Honeyeater

Yellow-spotted Honeyeater

Graceful Honeyeater

Bridled Honeyeater

Yellow-faced Honeyeater

Eungella Honeyeater

Singing Honeyeater

Varied Honeyeater

Mangrove Honeyeater

Yellow Honeyeater

White-eared Honeyeater

Yellow-tufted Honeyeater

Grey-headed Honeyeater

Fuscous Honeyeater

Grey-fronted Honeyeater

White-plumed Honeyeater

Black-chinned Honeyeater

Brown-headed Honeyeater

White-naped Honeyeater

White-cheeked Honeyeater

New Holland Honeyeater

Brown Honeyeater

Bar-breasted Honeyeater

Dusky Honeyeater

Scarlet Honeyeater

Pied Honeyeater

Black Honeyeater

Eastern Spinebill

Crimson Chat

Australian Logrunner

Chowchilla

Eastern Whipbird

Chiming Wedgebill

Cinnamon Quail-thrush

Grey-crowned Babbler

White-browed Babbler

Rose Robin

Red-capped Robin

Hooded Robin

Eastern Yellow Robin

Mangrove Robin

Red-headed Robin

Pale-yellow Robin

Yellow-bellied Flycatcher

Jacky Winter

Crested Bellbird

Little Shrike-thrush

Bower's Shrike-thrush

Grey Shrike-thrush

Golden Whistler

Mangrove Golden Whistler

Rufous Whistler

Northern Fantail

Grey Fantail

Rufous Fantail

Willie Wagtail

Broad-billed Flycatcher

Leaden Flycatcher

Satin Flycatcher

Shining Flycatcher

Restless Flycatcher

Yellow-breasted Boatbill

Black-faced Monarch

Spectacled Monarch

Pied Monarch

Magpie-lark

Spangled Drongo

Yellow Oriole

Olive-backed Oriole

Australasian Figbird

Paradise Riflebird

Victoria's Riflebird

Tooth-billed Bowerbird

Golden Bowerbird

Satin Bowerbird

Regent Bowerbird

Western Bowerbird

Great Bowerbird

Green Catbird

Spotted Catbird

Black-faced Cuckoo-shrike

White-bellied Cuckoo-shrike

Varied Triller

White-breasted Woodswallow

Black-faced Woodswallow

Masked Woodswallow

Little Woodswallow

Black Butcherbird

Grey Butcherbird

Pied Butcherbird

Australian Magpie

Pied Currawong

Australian Raven

Little Raven

Torresian Crow

Little Crow

Apostlebird

White-backed Swallow

Welcome Swallow

Tree Martin

Fairy Martin

Australasian Pipit

Horsfield's Bushlark

Rufous Songlark

Australian Reed-wrbler

Golden-headed Cisticole

Tawny Grassbird

Common Greenfinch

House Sparrow

Double-barred Finch

Black-throated Finch

Zebra Finch

Plum-headed Finch

Crimson Finch

Red-browed Finch

Star Finch

Painted Finch

Beautiful Firetail

Nutmeg Mannikin

Chestnut-breasted Mannikin

Olive-backed Sunbird

Mistletoebird

Silvereye

Bassian Thrush

Russet-tailed Bassian

Common Blackbird

Common Starling

Metallic Starling

Common Myna

MAMÍFERS:

Short-beaked Echidna

Platypus (Ornitorrinc)

Spot-tailed Quoll (capt.)

Numbat (capt.)

Yellow-footed Antechinus

Fat-tailed Dunnart (capt.)

Northern Brown Bandicoot

Long-nosed Bandicoot

Bilby (capt.)

Koala

Short-eared Brushtail Possum

Common Brushtail Possum

Feathertail Glider

Yellow-bellied Glider

Common Ringtail Possum

Green Ringtail Possum

Lemuroid Ringtail Possum

Lumholtz's Tree Kangaroo

Agile Wallaby

Whiptail Wallaby

Easter Grey Kangaroo

Red Kangaroo (capt.)

Eastern Queensland Rock Wallaby

Red-legged Pademelon

Red-necked Pademelon

Spectacled Flying-fox

Grey-headed Flying-fox

Spinifex Hopping Mouse (capt.)

Dingo

House Cat

European Rabbit

New Zealand Fur Seal

Short-beaked Common Dolphin

Humpback Whale

Dwarf Minke Whale

Dugong

Ponç Feliu, Setembro 2017

